

Carícies de Sant Jordi per la Montserrat

Potser aquell últim [Sant Jordi](#) ja no havia rebut cap rosa. O mai n'hi havien regalat una des del cor. D'aquelles que neixen des d'un roser ple de punxes. La seva vida havia estat tan artificial, plena d'aparences per arribar a un objectiu que s'havia enderrocat sense arribar a començar.

Potser el negoci que acabava d'obrir ja no hi tenia cap sentit, perquè no el podia ni obrir. O les il·lusions, que hi havia dipositat, eren tan falses com aquella finestra on s'abocava a espionar a altres parelles que simulaven ser felices. Aquells homes que saciaven el plaer amb competir entre ells, amb saber dissimular i amagar sentiments. O aquelles dones que s'aventuraven a fer el mateix per pagar-los amb la mateixa moneda.

Potser ara respirava tancada dintre d'una cambra confinada mentre pensava que la vida en sí era una merda. Que no s'havia atrevit a fer aquella [carícia](#) arriscada quan tocava, perquè va pensar que era millor esperar. Que es penedia d'haver-hi perdut l'oportunitat i que no hi veia un futur clar ni la possibilitat de que es tornés a repetir.

Que ni el físic ni l'edat eren excuses per haver-se atrevit a perdre el temps. Aquells segons d'incertesa que avançaven engolint desitjos i plaers i viatges a la freda nevera. Per decidir què menjar i què no. Potser deixaria de fer-ho aviat. O potser no. Qui sap.

A pesar de que [Sant Jordi](#) ja havia passat, quatre dies després, va recordar que aquest dilluns vint-i-set d'abril era el seu sant. I que continuaria sense cap regal, com si realment importessin els detalls. Potser ja no rebria cap trucada felicitant-la. Que ja ningú la recordava. I damunt no podia ni recorre a les xarxes que concertaven cites per tenir un fugaç contacte humà, fred i allunyat de sentiments.

I ja no es miraria al mirall els cabells morens tintats entre canes que la despullaven, ni la lluna la relaxaria. Potser el que necessitava era una mica de poesia. Que un poema li resseguís l'ànima sencera. Però no estava preparada per sentir-la encara. O potser sí? S'aventuraria a provar-ho?

Va veure per Youtube un vídeo que li va cridar l'atenció per títol que portava: [«El roig goig»](#). I es va quedar esmaperduda, amb el ratolí dansant per uns moments. Després es va aturar damunt del play decidint si s'atrevia a provar-ho, com si una droga experimental, a

través de paraules, li permetés entrar dintre d'un nou món. Tenia por de que li tornessin a fer mal.

Sí, era això, decididament. I a més a més, de tant actuar s'havia convertit en una frívola. Tenia por de records d'un triple Sant Jordi i d'una verge de Montserrat, que la mirava des d'una muntanya plena de solitud, ben alta i de les que costa de pujar. Que ni Caterina Albert s'hagués atrevit a fer-la tan alta ni altiva, tan superficial envoltant-la d'un nou drama rural en plena ciutat catalana. Que no volia ni roses ni clavells. I encara que en volgués, havia deixat de recollir-los al seus peus.

Va posar el vídeo i, mentre una sèrie de vibrants la feien vibrar com mai, va pensar que, si sobrevivia a la pandèmia, seria tan sincera com mai s'havia atrevit ser. Potser seria ella qui recitaria i regalaria roses. O potser no. Necessitava apuntar-se a un taller d'escriptura per lluitar pels seus somnis, aquests que l'arrossegaven a un laberint desconegut i ple de portes.

Potser n'obriria una el dos de maig, després del dia del treballador. Per continuar lluitant per la seva independència. Aquesta que ja no la fragmentaria com un mosaic on evitava mirar-se. I es va jurar que només dependria d'ella mateixa. I no de cap idea política, fos del color que fos, que la enfrontés ni la dividís entre germans.